Asociaţia „HandHope”
Str. Bălţăreţu, nr. 565
147240 - Peretu
Jud. Teleorman
IMPRIMAT

T.P.
POŞTA ROMÂNĂ
Nr.103/C/092/2008
Valabilitate-cf contractului
Alexandria 1

“Gândeşte-te la ceea ce ai, nu la ceea ce ai pierdut”

ÎMPREUNĂ

Asociaţia HandHope

Septembrie 2012 Nr. 115
Se distribuie gratuit

REVISTĂ SPECIALĂ DE INFORMARE
ŞI INSPIRAȚIE PENTRU OAMENI SPECIALI

Editorial

Mijloace de cooperare eficientă între familie şi şcoală în cazul copiilor cu dizabilităţi

Aurel Burcea
preşedinte Asociaţia „HandHope”

În toată lumea, ca şi în România, angajarea şi responsabilitatea familiei în educaţia copiilor este fundamentală pentru reuşita participării şcolare. La orice copil, în mod particular la copii cu CES (cerinţe educative speciale), gradul de interes şi de colaborare a părinţilor cu şcoala este cel mai adesea direct proporţional cu rezultatele şcolare obţinute de copii.

.>>> continuare în pag. 2

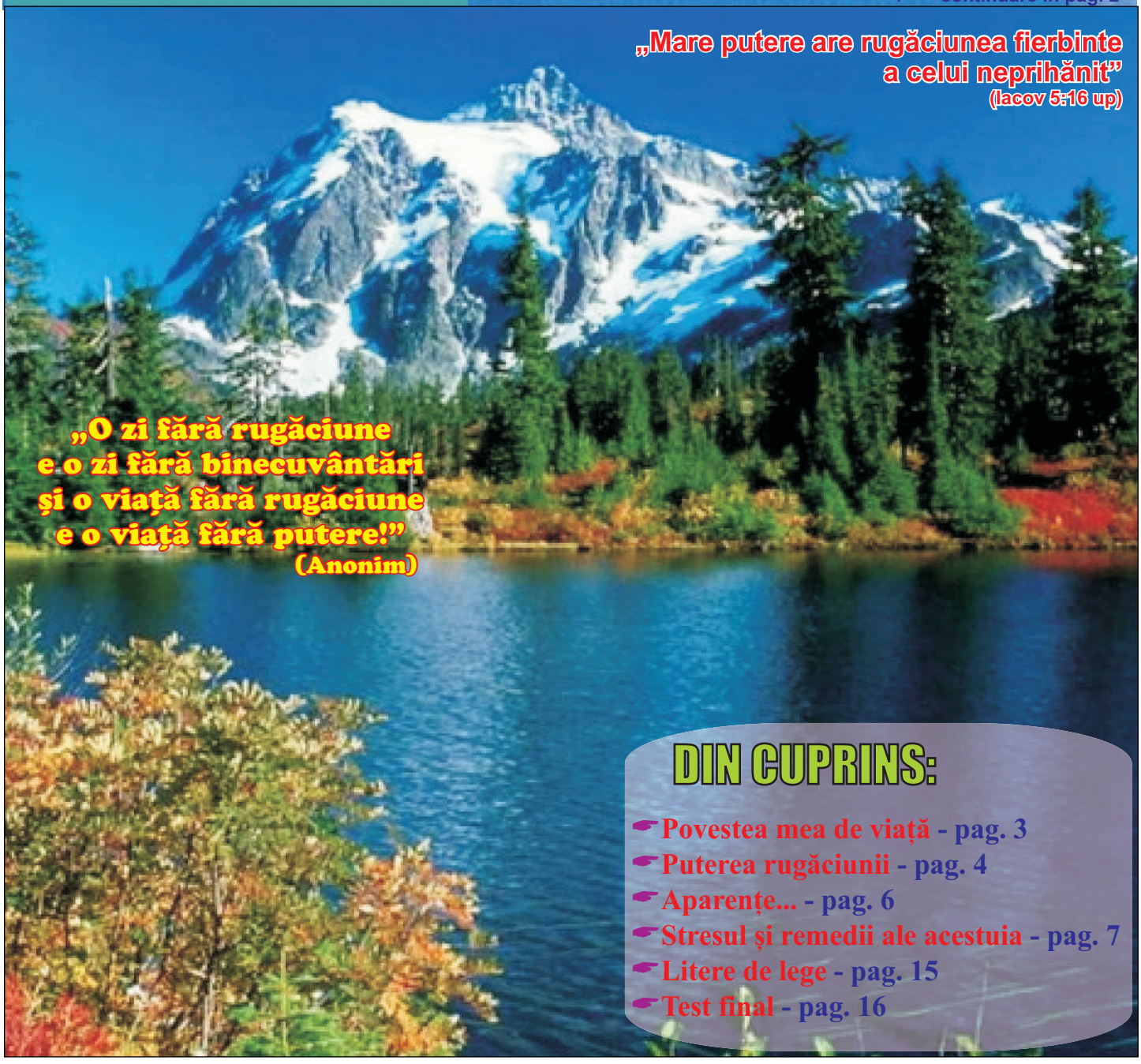

„Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit”
(Iacov 5:16 up)

**„O zi fără rugăciune
e o zi fără binecuvântări
şi o viaţă fără rugăciune
e o viaţă fără putere!”
(Anonim)**

DIN CUPRINS:

- Povestea mea de viaţă - pag. 3
- Puterea rugăciunii - pag. 4
- Aparenţe... - pag. 6
- Stresul şi remedii ale acestuia - pag. 7
- Litere de lege - pag. 15
- Test final - pag. 16

Gândeşte-te la ceea ce ai, nu la ceea ce ai pierdut!

>>> continuare din pagina 1

Psihopedagogia modernă, centrată pe copil, se bazează pe convingerea că familia este principalul educator şi cu cel mai mare potenţial de modelare. Familiile copiilor cu CES sunt adesea responsabile de copiii lor tot restul vieţii.

Un rol foarte important al şcolii este de aceea în context acela de a sprijini familiile să aibă încredere în resursele proprii, de a face faţă greutăţilor cu care ele se confruntă.

Implicarea familiilor în ameliorarea educaţiei copiilor cu CES a condus la multe schimbări pozitive, adesea în modalităţi radicale. În SUA de pildă, legea federală de promovare a dreptului la educaţie în şcolile obişnuite pentru copii cu dizabilităţi (faimoasa Lege 94 – 142 din 1975) a fost adoptată după ce o familie a câştigat în instanţă procesul intentat unei şcoli obişnuite care le refuzase accesul copilului cu o dizabilitate. În Italia, cam în aceiaşi perioadă, familiile au susţinut puternic ieşirea copiilor cu dizabilităţi din şcolile speciale şi trecerea lor masivă în şcolile obişnuite. Şi în România, familiile şi asociaţiile de persoane ori părinţi ai copiilor cu dizabilităţi au contribuit substanţial, mai ales după 1989, la adoptarea unor măsuri de ameliorare a calităţii şcolarizării copiilor cu CES.

Cadrele didactice ar trebui să aplice criteriul „celei mai puţin periculoase presupuneri". De pildă, dacă un program educaţional utilizat de un părinte a fost ineficient, aceasta s-a întâmplat pentru că programul a fost ineficient şi nu că familia a aplicat necorespunzător acest program.

O explicaţie completă a dificultăţilor copilului la şcoală este esenţială pentru părinţi.

Nici un specialist sau cadru didactic nu ar trebui să spună părinţilor că „nu mai este nimic de făcut" pentru copilul lor.

Programele de intervenţie şi sprijin ar trebui să implice familiile la maximum. Ele ar trebui să fie construite astfel încât să satisfacă nevoile copilului în contextul larg al nevoilor familiei. Părinţii ar trebui să fie recunoscuţi ca fiind cei mai potriviţi în relatarea istoriei, comportamentului şi nevoilor copilului. Ei ar trebui să aibă acces total la toate informaţiile educaţionale şi la „diagnosticele" copilului.

Forme de colaborare şi sprijin reciproc (şcoală – familie)

Ca şi în cazul copiilor, familiile sunt foarte diferite, necesităţile lor de a fi sprijinite sau posibilităţile de a oferi sprijin sunt extrem de diveres. Fiecare familie are potenţialul şi nevoile sale unice, care trebuie valorizate corespunzător de către şcoală.

Comunicarea şi colaborarea eficientă dintre profesori şi părinţi se bazează pe câteva elemente:

- Respectul (reciproc) – poate fi modelat adesea de către cadrele didactice. Este important să se plece de la premisa că parinţii sunt cei mai importanţi „profesori" din viaţa copilului; respectul şi tactul oferit de cadrul didactic faţă de complexitatea unor probleme poate induce respectul reciproc.

- Atitudinea imparţială, care solicită gândirea pozitivă şi deschisă despre familii, evitarea judecăţilor evaluative şi dezaprobatoare. Atitudinea imparţială înseamnă încurajarea familiilor de către profesori să-şi evalueze propriile decizii, fără a influenţa cu propria lor părere.

- Empatia faţă de părinte poate fi uşor sesizată de acesta prin deschiderea la dialog şi comunicare sinceră, sensibilă.

Formele de colaborare sunt:

Activităţile de oferire a informaţiilor – în cadrul acestora familiile primesc informaţiile din partea persoanelor autorizate. Exemple de acest fel de activităţi sunt: avizierele, scrisori şi bilete, carneţele de corespondenţă, telefoane, publicaţii, programe de întâlnire cu părinţii, şedinţe.

Activităţile de împărtăşire a informaţiilor – cele mai obişnuite activităţi de acest tip sunt şedinţele cu părinţii – profesor.

Informaţiile sunt oferite de asemenea prin intermediul unor carnete în care se notează istoria devenirii copilului, performanţele acestuia, dar şi problemele întâmpinate.

Sprijinul colaborativ pentru curriculum-ul. Părinţii pot juca rolul de profesori acasă şi pot supraveghea studiul suplimentar al copilului în scopul sprijinirii.

Pregătirea părinţilor – cere atât părinţilor cât şi spcialiştilor să-şi aloce timp pentru pregătirea programele educaţionale ce vor fi aplicate.

Situaţiile de non-colaborare dintre familie şi şcoală sunt frecvente. Ele sunt cauzate de motive diverse, de percepţii diferite ale părinţilor şi cadrelor didactice cu referire la valoarea şcolii, a copiilor, etc.

Grupurile de sprijin constituite din părinţi (ai copiilor cu CES)

Părinţii acestor copii au nevoie de a se întâlni cu alţi părinţi care au copii cu CES, mai ales dacă este vorba de probleme de acelaşi fel sau asemănătoare.

>>> continuare în pagina 8

Povestea mea de viată

MĂRIEȘ CONSTANTIN FLORIN - Corlătești (Prahova)

Numele meu este Florin și sunt din satul Corlătești, com. Berceni. Am crescut în virtutea tradiției și a credinței creștin - ortodoxe, fiind educat încă de mic copil să respect normele și obiceiurile acestei religii... Părinții mei au știut să-mi insufle teamă și respect față de Dumnezeu, învățându-mă să respect toate valorile morale...

Eu m-am născut cu o malformație la coloană și din cauza aceasta sunt mobilizat într-un scaun cu rotile pe viață... La naștere medicii nu mi-au dat nici o șansă de a trăi, ci mai degrabă nu au mai vrut să mă dea acasă din cauză că vroiau să-mi ia organele și să le vândă, dar Dumnezeu nu a îngăduit acest lucru...

De multe ori mi-e greu să mă gândesc și să scriu, mai ales când e vorba despre mine... Mi-e greu să mă exprim în ceea ce privește viața mea, deorece nici măcar acum nu găsesc logica multor fapte, și de aceea prefer de multe ori să tac și să închid în mine totul... Pentru că totul se judecă dacă este aflat. Și se judecă mușcând și sfârtecând în văzul a cât mai mulți.

Au existat momente în viața mea în care m-am întrebat și eu ca orice om: „Ce caut pe acest acest pământ...?" Mi se părea că existența mea nu avea nimic special, și eu desigur că așa mi-aș fi dorit!!!

Atunci, cu firea mea mai directă, I-am spus într-o zi lui Dumnezeu că eu nu mă pot apropia de El pentru că nu-L cunosc cu adevărat. Poate vi se pare ciudat, dar I-am spus: „Doamne, dacă Tu exiști cu adevărat, fă-mă să Te cunosc. Știu multe lucruri despre Tine, dar simt că nu Te cunosc cu adevărat. Vreau să fii pentru mine la fel de real cum este mama mea, vreau să știu ce vrei de la mine, ce-Ți place la mine și vreau să fii Dumnezeul meu.

Începusem să cârtesc împotriva lui Dumnezeu pentru ceea ce sunt, neștiind că El avea și are un plan special cu mine... Cu trecerea timpului, când am început să mă aproprii tot mai mult de El, cunoscându-L ca Domn și Mântuitor al vieții mele, mi-am dat seama că El mă iubește nespus de mult cu o iubire nemărginit de mare.

Am început să-mi dau seama că viața mea nu depinde de ceea ce sunt sau de ceea ce fac, ci întotdeauna trebuie să-mi pun încrederea în Dumnezeu, pentru că are putere în cer și pe pământ... Mi-am dat seama că ziua de mâine nu-mi mai aparține mie și că El este întotdeauna un Dumnezeu al dragostei și al mângâierilor... Întotdeauna trebuie să ne punem nădejdea în El... La un moment dat am relizat că în viață nu voi reuși niciodată nimic anume dacă Dumnezeu nu intervine să mă ajute... Au fost momente când am stat departe de El supărându-L cu faptele și comportamentul meu, iar El m-a pedepsit luându-mi casa. Aproape doi ani am locuit într-o baracă, unde iarna frigul pătrundea prin toate colțurile... Mi-am dat seama atunci că Dumnezeul meu nu se lasă niciodată batjocorit și știu că El nu mă va părăsi niciodată, pentru că așa a promis...

Iar acum când știu că Dumnezeu există cu adevărat, am început să-mi dau seama că TOATE LUCRURILE LUCREAZĂ ÎMPREUNĂ SPRE BINELE CELOR CE ÎL IUBESC PE EL... Doresc ca El să fie desfatarea dumneavoastră și nu uitați niciodată că Dumnezeu există cu adevărat și El ne vrea cu gelozie lângă El... Dumnezeu să-ți fie mângâiere și călăuzire pe calea Lui... Mult har și multă pace....

-sfârșit-

„Degeaba ştii să citeşti dacă nu ai citit niciodată Biblia!”

Puterea rugăciunii

Răceală Cristi

Da, dragul meu cititor, Dumnezeu există şi poate face minuni, dar numai acele minuni pe care ni le putem imagina şi pe care îndrăznim să le cerem. Rugăciunea, unul dintre cele mai preţioase daruri pe care Dumnezeu a putut să le facă omenirii căzute, această comunicare intimă cu Dumnezeu – rugăciunea – ascunde în ea o putere care nu poate fi descrisă în cuvinte.

(...)

Înainte de încheiere am să-ţi mai scriu, dragă cititorule, despre faptul că Dumnezeu este atent la detalii, că aceste detalii, puse unul lângă altul, creează o imagine de ansamblu reală şi uimitoare despre Dumnezeul în care cred şi că răspunsul la rugăciunile „mici” nu sunt altceva decât încurajări să cerem lucruri mari.

La câteva secole de când Iona căutase în portul Jaffa o corabie care să-l ducă departe de ochii Dumnezeului său, valurile Mediteranei încercau încă, zgomotoase, să-şi depăşească hotarul aşezat de Dumnezeu. Nu departe de port, căci oraşul nu era prea mare, într-o casă, mai mulţi oameni plângeau în jurul unui pat. Printre lacrimi rosteau rugăciuni fierbinţi către Dumnezeul lor, ca El să cruţe viaţa femeii care zăcea, bolnavă de moarte. Deşi rugăciunile s-au înălţat către cer nentrerupt lângă ea şi pentru ea, Dumnezeu părea că tace, ba chiar că ignoră rugătoarele cereri ale credincioşilor, căci, la numai câteva zile după ce se îmbolnăvise, femeia a murit.

În acelaşi timp, credincioşii dintr-un orăşel aflat la aproximativ 17 km vest de Jaffa primeau vizita unuia dintre liderii nou-înfiinţatei Biserici. A doua zi după ce femeia de care vă povesteam a murit, cei din Jaffa au trimis la el o delegaţie ca să-l invite, probabil, pentru înmormântare. De cum a intrat în casa în care se afla trupul neînsufleţit al femeii, omul acesta a fost întâmpinat de multe femei, văduve, care fuseseră ajutate de cea care acum nu se mai număra printre cei vii. Ele i-au arătat hainele pe care Dorca le făcuse cu dragoste şi iscusinţă pentru ele, i-au vorbit despre blândeţea şi compasiunea pe care ea le manifesta faţă de toţi aceia care aveau nevoie să fie iubiţi –

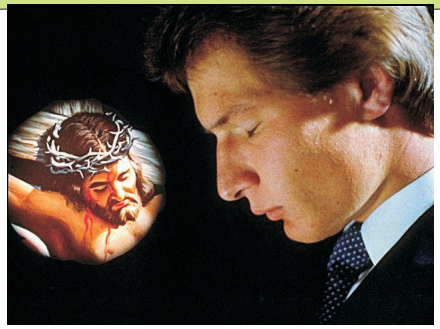

toate acestea printre lacrimile care erau ca o ploaie pentru podeaua de piatră.

Simon a cerut să rămână singur lângă patul Tabitei. Impresionat de lucrarea pe care ea o făcuse se întreba dacă nu cumva ar putea face ceva: şi-a adus aminte de oamenii pe care Învăţătorul îi înviase şi de cuvintele pe care El le rostise într-una din zile: „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele şi mai mari decât acestea…” (Ioan 14:12). Şi-atunci, cu umilinţă şi credinţă, Petru îngenunchează lângă patul Tabitei, în *camera de sus*, şi se roagă ca Dumnezeu să o readucă la viaţă şi sănătate pe cea care, prin lucrul ei, fusese o binecuvântare pentru mulţi. De cealaltă parte a uşii fraţii şi surorile de credinţă se rugau în tăcere pentru ca Dumnezeu să-Şi arate puterea. Cu toate acestea, unii dintre ei au fost surprinşi, atunci când uşa s-a deschis, să-l vadă pe Petru ţinând-o pe Tabita de mână, vie.

Da, dragul meu cititor, Dumnezeu există şi poate face minuni, dar numai acele minuni pe care ni le putem imagina şi pe care îndrăznim să le cerem. Rugăciunea, unul dintre cele mai preţioase daruri pe care Dumnezeu a putut să le facă omenirii căzute, această comunicare intimă cu Dumnezeu – rugăciunea – ascunde în ea o putere care nu poate fi descrisă în cuvinte. Mântuitorul lumii spunea cândva: „Aveţi credinţă în Dumnezeu! Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: ‚Ridică-te şi aruncă-te în mare`, şi dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut. De aceea vă spun că, *orice* lucru veţi cere, când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit, şi-l veţi avea” (Marcu 11:22-24).

Nu, Isus n-a exagerat (El nu exagerează niciodată) când a spus „orice” – noi exagerăm în necredinţă atunci când nu cerem nimic. Ai probleme? Treci prin necazuri? Nu ştii ce să aştepţi de la *mâine*? Roagă-te!!! Sau, poate, Dumnezeu e ultimul căruia Îi spui ce-ai pe suflet?!? Poate că nu mai crezi că El poate… că poate să-ţi ofere răspuns la probleme, că te poate învăţa ceva din necazurile pe care ţi le-a îngăduit, că poate să-ţi ofere siguranţa zilei de mâine, a multor *zile de mâine* – a veşniciei întregi. El poate şi vrea – doar să-I ceri. Iar dacă răspunsul nu-i cum îl aştepţi, nu-nseamnă că nu te iubeşte ci doar că are ceva mai bun pentru tine. Adu-ţi aminte că Pavel, marele

>>> continuare în pagina 5

>>> continuare din pagina 4

misionar al Bisericii Primare, n-a fost nici el ascultat, pentru că Dumnezeu avea ceva mai bun pentru el (2 Corinteni 12:7-9).

Sunt patru lecţii simple pe care le putem învăţa din experienţa Tabitei.

Lecţia 1: Dumnezeu ascultă rugăciunile făcute cu credinţă. Dacă nu crezi, atunci de ce rogi? Şi dacă te rogi, de ce nu crezi? (Se povesteşte despre o adunare de credincioşi de câteva sute de persoane că s-au rugat într-o dimineaţă, la un serviciu divin, să plouă. În regiunea lor nu mai plouase de câteva luni şi pământul era deja foarte uscat. Dintre toţi acei credincioşi – şi nu erau puţini – doar o fetiţă şi-a adus umbrela cu ea, când a revenit la programul de după-amiază. Bineînţeles că nu a plouat).

Lecţia 2: Minunea începe în *camera de sus*. Înainte de a merge în lucrarea de vestire a Evangheliei, ucenicii au petrecut zece zile în camera de sus, timp în care s-au rugat şi s-au predat lui Dumnezeu – au luat decizia de a asculta de El în orice lucru, în orice situaţie. Dar viaţa lor de rugăciune n-a încetat atunci când au plecat prin lume – ei zilnic aveau un timp personal de rugăciune tot în *camera de sus* – un loc retras unde puteau fi doar ei şi Dumnezeu (aşa cum sugerează experienţa lui Petru relatată în capitolul 10 din Fapte).

Lecţia 3: Minunile pe care Dumnezeu le face sunt legate, cel mai adesea, de slava Sa şi de lucrarea misionară. Mulţi dintre oamenii care locuiau în oraşul-port Iope (actualul nume este Jaffa sau Yaffo) au fost convertiţi ca urmare a acestei minuni săvârşite în mijlocul lor.

Lecţia 4: Fiecare minune pregăteşte calea pentru o alta şi mai mare – fiecare rugăciune ascultată întăreşte credinţa şi ne încurajează să cerem mai mult. Până atunci, Evanghelia fusese vestită exclusiv evreilor – „Neamurile" nici nu puteau fi mântuite. Minunea învierii Tabitei, deşi n-a fost singura de genul acesta în anii de început ai Bisericii Creştine (vezi, de pildă, experienţa lui Eutih) a fost totuşi o minune *mare* – ce altceva mai măreţ poate să existe decât învierea? Şi totuşi, Dumnezeu avea pregătită o surpriză pentru credincioşi: convertirea unui sutaş roman. Da, e mare lucru să te rogi pentru vindecarea cuiva, chiar pentru readucerea lui la viaţă şi Dumnezeu să-ţi asculte rugăciunea – dar o minune cu mult mai mare este atunci când te rogi ca un om să fie convertit, să-L cunoască pe Dumnezeu, să creadă în Isus Hristos şi Dumnezeu să-ţi asculte rugăciunea aceasta.

M-am întrebat adesea dacă Dumnezeu mai face minuni şi astăzi, dacă nu cumva El se îndeletnicea cu această ocupaţie doar pe vremea apostolilor în timp ce azi e prea ocupat cu „pregătirile de drum" ca să mai aibă timp de minuni.

Mă aflam într-o ocazie la o distanţă considerabilă de meleagurile natale, undeva în America de Sud. Eram trimis acolo ca să predic în cadrul unei evanghelizări publice. La numai câteva zile de la începutul prezentărilor, m-am îmbolnăvit. Când am mers la biserică în acea ocazie (nu voi uita niciodată acea seară de marţi) traducătoarea, văzându-mă palid, mi-a spus că nu sunt în stare să predic, că ar trebui să-l las pe pastor să vorbească. N-aveam nevoie de ea să-mi spună asta, pentru că simţeam eu însumi durerea de cap, de stomac, foamea şi oboseala. Dar i-am spus că voi predica – m-am „încăpăţânat" să *cred* că Dumnezeu va face o minune. Programul începuse şi eu mă simţeam la fel de rău. Când a sosit momentul predicii, m-am ridicat, am ieşit în faţă, şi timp de mai bine de o oră (cu traducere cu tot) am vorbit celor aproximativ 150 de oameni care se adunaseră să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Când m-am aşezat din nou pe bancă mi-am dat seama că mă doare capul şi stomacul, că mi-e foame şi sunt obosit, dar că în timpul predicii mă simţisem sănătos şi plin de energie. Patru seri la rând minunea s-a repetat: mergeam la biserică bolnav, dar atunci când trebuia să predic boala şi oboseala dispăreau brusc, doar pentru a reapărea imediat ce terminam predica. Dacă Dumnezeu nu mai face astăzi minuni, atunci cum s-ar putea explica ceea ce mi s-a întâmplat mie?!?

Înainte de încheiere am să-ţi mai scriu, dragă cititorule, despre faptul că Dumnezeu este atent la detalii, că aceste detalii, puse unul lângă altul, creează o imagine de ansamblu reală şi uimitoare despre Dumnezeul în care cred şi că răspunsul la rugăciunile „mici" nu sunt altceva decât încurajări să cerem lucruri mari.

Eram la un stand de sănătate, măsurând tensiunea oamenilor şi recomandându-le cărţi de sănătate şi cărţi spirituale. De multe ori m-am rugat pentru oamenii sceptici care treceau pe la stand ca Dumnezeu să le „vândă" o carte spirituală şi, de multe ori, deşi reticenţi la început, oamenii au cumpărat. Ba unii chiar s-au întors să-mi mulţumească pentru că le-am recomandat cartea respectivă, întrucât au găsit-o bună sau le-a răspuns unor nevoi. De câteva ori am fost ameninţaţi de ploaie, prognoza meteo anunţa ploaie în ziua respectivă – dar noi ne-am rugat Dumnezeului cerului să nu dea ploaia decât noaptea: în jurul oraşului a plouat şi ziua, dar parcă peste oraş era aşezată o cupolă care-l ferea de ploaie ziua. Într-o altă zi bătea vântul foarte puternic. Cu o seară înainte vântul luase cortul pe sus şi-l răsturnase. În acea zi m-am rugat ca Dumnezeu să trimită îngeri care să ţină cortul, căci n-aveam de ce să-l legăm şi nu voiam să ne distragă atenţia de la lucrul pe care-l aveam de făcut acolo. Vântul a bătut cu putere şi în ziua aceea, dar cortul nu s-a clintit.

Rugăciunea e la fel de puternică azi, ca şi pe vremea apostolilor. Amintindu-ţi de cele patru lecţii pe care le-am învăţat din experienţa Tabitei, începe astăzi să experimentezi această putere. Şi nu uita: „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit" (Iacov 5:16 up).

-sfârşit-

Aparenţe...

MR. AND MRS. LELAND STANFORD, 1850

O femeie, îmbrăcată într-o rochie de bumbac, şi soţul ei, îmbrăcat într-un costum modest, au coborât din tren în Boston şi s-au adresat, fără să fi avut o programare prealabilă, secretarei preşedintelui de la Universitatea Harvard.

Secretara a ghicit imediat că aceştia veneau de la țară, că erau fermieri, că nu puteau avea nimic de a face cu Harvard.

- Dorim să-l vedem pe preşedinte - a spus omul încet.

- Este ocupat - a răspuns secretara.

- Aşteptăm - a replicat femeia.

Ore întregi secretara i-a ignorat, în speranţa că cei doi, în cele din urmă, se vor descuraja şi vor pleca. Ei nu au plecat, ceea ce a făcut să crească frustrarea acesteia.

În cele din urmă a decis să-l deranjeze pe preşedinte, deşi era o corvoadă pe care ea mereu o evita.

- Poate dacă veţi vorbi cu ei câteva minute vor pleca, a spus secretara preşedintelui Universităţii.

Acesta făcu o strâmbătură de dezgust şi acceptă. Cu fruntea încruntată, dar cu demnitate, se îndreptă cu pas majestuos spre perechea care aştepta.

Femeia îi spuse:

- Am avut un fiu care a învăţat la Harvard timp de un an. El a iubit Harvard-ul. A fost fericit aici. Dar acum un an a murit într-un accident. Soţul meu şi cu mine am vrea să construim ceva, undeva în campus, care să fie în memoria fiului nostru.

Preşedintele nu a părut interesat.

- Doamnă - a spus acesta - nu putem ridica o statuie pentru fiecare persoană care a învăţat la Harvard şi apoi a murit. Dacă am face-o, acest loc ar părea un cimitir.

- Oh, nu, replică repede femeia - nu dorim să se ridice o statuie. Ne-am gandit că am fi bucuroşi să donăm o clădire Universităţii Harvard.

Preşedintele a întors către ei privirea. Aruncă o privire la rochia şi la costumul simplu cu care cei doi erau îmbrăcaţi şi exclamă apoi:

- O clădire! Aveţi cumva idee cât costă o clădire? Am investit peste şapte milioane şi jumătate de dolari în clădirile de aici de la Harvard!

Pentru o clipă femeia a tăcut.

Preşedintele s-a gândit că poate acum se va putea debarasa de ei.

Femeia se întoarse către soţul său şi îi spuse încet:

- Atât de puţin costă o universitate? De ce să nu construim de la început una a noastră?

Soţul său acceptă.

Faţa preşedintelui se întunecă de confuzie şi uimire.

Domnul Leland Stanford şi soţia lui s-au ridicat şi au plecat, au călătorit până în *Palo Alto*, în *California*, unde au pus bazele universităţii care îi poartă numele, *Universitatea Stanford*, în memoria unui fiu de care Harvard nu a mai fost interesat. Universitatea "*Leland Stanford Junior*" a fost inaugurată în 1891, în Palo Alto. "Junior", deoarece onora memoria fiului bogatului latifundiar.

Acesta era 'memorialul' său.

În ziua de astăzi Universitatea Stanford este pe locul întâi în lume, mai sus decât Harvard.

CE UŞOR TE POŢI ÎNŞELA ATUNCI CÂND JUDECI DUPĂ APARENŢE!!!

Stresul şi remedii ale acestuia

Stresul și capacitatea de decizie

-continuare-

Articol semnat de **Mârzac Diana - Maria**
Asistent Director Fundaţia Alinare

Există totuşi câteva lucruri care ne-ar putea ajuta să alegem sau să luăm decizii corecte:

1.Cele mai importante decizii se iau dimineaţa

Momentul cel mai prielnic pentru luarea hotărârilor importante este dimineaţa, deoarece pe măsură ce trece ziua rezervele de energie scad. Dimineaţa mintea este limpede, precum aerul pe care îl respirăm dimineaţa, înainte să fie intoxicat de praf şi noxele autoturismelor din timpul zilei.Relaxarea este o necesitate, nu un moft.

2. O minte limpede şi o conştiinţă curată

Calmul şi înțelepciunea pot încăpea doar într-o minte odihnită, lipsită de remuşcări. De aceea luați-vă timp de odihnă, și respetați-vă propriile principii. Mai mult decât atât, luați-vă ca etalon Cuvântul Scripturii. Credința îşi are rolul ei în luarea deciziilor.

3. Deciziile mici se adunăşi ne obosesc

Luarea unei decizii importante este obositoare şi chiar epuizantă uneori, fapt însă, mai puţin ştiut este că şi deciziile mici îţi fură din energie deoarece se adună, iar capacitatea unui om de a hotărî este relativ limitată.

Acest lucru explică de ce, uneori, cumpărăturile de nimicuri sunt obositoare, în special atunci când ai multe oferte şi stai să cântăreşti mici avantaje şi dezavantaje, neştiind de la început ce să alegi.

De aceea, de exemplu, dacă vrem să ne uşurăm lucrul, ar fi potrivit ca înainte de a merge la cumpărături să avem o listă cu produsele pe care le dorim spre întrebuinţare în respectiva ocazie.Acest lucru este valabil şi în alte circumstanțe – de exemplu programarea timpului, etc. În familie, deciziile se iau împreună, nu de unii singuri, astfel poverile vor fi mai uşor de purtat.

4. Compromisuri mai uşor de adoptat când suntem obosiţi

La sfârşitul zilei, atunci când sunt mai obosiţi atât fizic cât şi mintal, oamenii au tendinţa de a face mai des compromisuri, cum ar fi să nu mai facă exerciţii fizice, să mănânce mai mult decât este necesar sau să adopte obiceiuri greşite (cum ar fi consumarea de alcool, cafea, grăsimi, etc). Să fim conştienți de acest lucru şi să ne străduim să evităm astfel de compromisuri. O faptă regulată are nevoie de cel puţin 2 săptămâni pentru a putea deveni un obicei, dar aş putea spune că obiceiurile bune au nevoie de o viaţă întreagă pentru a fi învăţate. Să fim consecvenți în a mănânca la timp şi să ne protejăm sănătatea deoarece este un dar prin care ne putem bucura de o viaţă plăcută!

5. Oamenii petrec 3-4 ore pe zi rezistând dorinţelor

Oamenii au dorinţe de diverse tipuri pe parcursul unei zile şi luptă cu ele cam 3-4 ore pe zi. Astfel deci se foloseşte aceeaşi energie mintală pentru rezistenţa la dorinţe cât şi pentru a lua decizii complexe.

6. Anticiparea atenuează stresul

Este de asemenea important să anticipăm cât mai mult, pentru a fi cât mai puţin stresați - să ne acordăm suficient timp pentru terminarea unui proiect, scrierea unei poezii, memorarea unei cântări, spre exemplu, sau să ducem maşina la reparat când dă semne că are probleme şi nu doar în momentul în care se strică şi devine neutilizabilă.

7. Subconştientul joacă un rol-cheie

Pentru că atenţia conştientă este limitată, oamenii ar trebui să încerce să îşi ajute şi subconştientul, care este de asemenea important în luarea deciziilor. Spre exemplu, dacă trebuie să hotărâm ceva este bine să amânăm luarea unei decizii, pentru ca subconştientul să lucreze sau măcar să facă o altă activitate un timp, pentru a abate atenţia conştientă de la subiect şi a lăsa loc subconştientului să analizeze, să mediteze, să asculte voinţa Divină.

8. Starea de spirit

Starea de spirit ne influenţează întreaga zi, de aceea este esenţial să fie una pozitivă. Dacă suntem supăraţi, nimic parcă nu merge cum trebuie, iar dacă avem un spirit optimist, reuşim să vedem partea bună şi în cele mai urâte situaţii.

>>> continuare în pagina 8

>>> continuare din pagina 7

Un studiu în ştiinţe psihologice a arătat că având o stare de spirit bună , cresc abilităţile de a lua măsuri potrivite în ceea ce priveşte problemele apărute peste zi, într-o manieră mult mai creativă, şi ne ajută să uităm mai repede amintirile neplăcute.

9. Atenţie la comunicare!

Avem nevoie de multă înțelepciune pentru a putea asculta, a înțelege corect cuvintele interlocutorului şi a-i oferi răpunsul potrivit. De aceea, dacă nu ați înțeles corect o anumită problemă sau aveți întrebări, înainte de a lua o decizie, să căutăm să clarificăm acele necunoscute. Deşi era vorba despre deciziile în caz de război, cineva scria un lucru valabil şi pentru deciziile de fiecare zi, având în vedere că viața este o luptă permanentă: "este nevoie de ...disciplină pentru a-ți da seama când e nevoie să rămâi concentrat, ce anume e important, a prelua unele lucruri și a abandona acel gen de sarcini (care sunt inutile) sau a împiedica informația să ascundă ceea ce ți-e necesar pentru a lua o decizie."

În fiecare adult şi în fiecare copil există puterea de a forma, cu ajutorul lui Dumnezeu, un caracter integru, şi de a trăi o viaţă utilă. Este nevoie de oameni independenţi, care depun eforturi stăruitoare în atingerea scopurilor lor, nu de oameni care pot fi modelaţi precum plastilina.

Lucrarea lui Dumnezeu cere oameni care pot înțelege repede şi pot acţiona imediat, la timpul potrivit şi cu putere. Viața însăși este o lucrare. Vom fi nevoiţi să ne confruntăm la fiecare pas cu dificultăţi şi obstacole, pe care va trebui să le învingem cu o hotărâre fermă, deoarece altfel ne vor învinge ele.

Dacă vrem să ne formăm obiceiuri și decizii corecte, atunci să căutăm compania acelora cu un moral sănătos şi ale căror aspiraţii vizează ce este bine.

Atunci când ne simțim încolțiți pentru a lua decizii, să ne aducem aminte de textul psalmistului (un împărat care a avut de luat multe decizii, unele bune, altele greşite, dar care şi-a recunoscut greşelile şi a încercat să repare ceea ce a stricat).

Iată care a fost măsura, balanța pentru deciziile sale: "*Cuvântul Tău, Doamne, este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea*"(Ps. 119, 105)

Aceasta l-a ajutat ca la sfârşitul călătoriei vieții sale să poată spune: "*Cel ce împărățește între oameni, cu dreptate, cel ce împărățește cu frică de Dumnezeu, este ca lumina dimineții, când răsare soarele în dimineața fără nori; ca razele soarelui după ploaie, care fac să încolțească din pământ verdeața. Măcar că nu este așa casa mea, înaintea lui Dumnezeu, totuși El a făcut cu mine un legământ veșnic, bine întărit în toate privințele și tare. Nu va face El oare să răsară tot ceea ce este spre mântuirea și bucuria mea?...*"

Atunci când greşim în luarea deciziilor, să ne rugăm pentru călăuzire şi să ne recunoaştem vina, acesta este primul pas către o decizie înțeleaptă.

Nu cunoaştem răspunsul pentru toate alegerile pe care le avem de făcut, însă Scriptura este "*manualul*" pentru principiile care ne pot ajuta în luarea deciziilor.

Să ne bucurăm todeauna de darul voinței și de alegeri bune!

-sfârşit-

...::: Editorial :::... ...::: Editorial :::... ...::: Editorial :::... ...::: Editorial :::... ...::: Editorial :::...

>>> continuare din pagina 2

Aceste grupuri le oferă acestora şansa de a-şi comunica informaţii, de a da şi de a primi un suport emoţional, de a lucra ca o echipă cu interese comune în favoarea copiilor. Modalităţile de organizare şi activităţile propuse pot fi foarte diverse în funcţie de problematica şi potenţialul copiilor, a şcolii, a contextului comunitar. Important şi esenţial în buna funcţionare a grupului este cultivarea sentimentului de comunitate.

Implicarea părintilor ca factori de decizie este esenţială

Părinţii copiilor cu CES îşi stabilesc cel mai adesea anterior venirii la şcoală relaţii cu specialişti şi servicii ale comunităţii. Informaţiile oferite de părinţi pot fi incluse in luarea deciziilor privitoare la copiii cu CES.

Formarea unei echipe de sprijin care să includă şi părinţii

Funcţionarea unor asemenea echipe este optimizată dacă ele cuprind şi părintele copilului ca şi cadru didactic care predă la clasa respectivă. Uneori chiar şi membrii al personalului nedidactic al şcolii pot aduce date utile la reuniunile acestei echipe. Instituirea unei colaborări autentice între cadrele didactice, elevi, familiile lor şi specialişti este un proces complex, care cere timp, energie prundenţă, adesea mult bun simţ şi bună credinţă. Este important de menţionat că în acest proces nu numai copiii sunt cei care învaţă.

-sfârşit-

La mulți ani ”Ridică-te și umblă!”

Copiii care împlinesc doi ani deja merg și rup cuvinte de viață. Din mersul de-abușilea se ajunge la verticala ușor clătinată, dar pusă pe explorare a tot ce iese în cale. Părinții sunt topiți de bucurie, dar își dublează atenția și responsabilitatea. Ca să nu vă țin în tensiune, trec la paralela clarificatoare : proiectul pentru persoanele cu dizabilități ”Ridică-te și umblă”a împlinit în aprilie doi ani . Și ce dacă ? Ei bine , merge! Nu mai suntem de-abușilea! Bucuria vine din faptul că ne înțelegem la un grad sufletesc de mare forță afectivă și relațională.

Mai precis , veți întreba, ce se întâmplă de fapt? Concret, inițiativa de a forma o familie din persoanele cu dizabilitați locomotorii și de vedere a trecut linia de sosire. Prinde așa de bine ideea de a veni aproape cel care nu vede de cel care vede și cel care nu merge de cel care merge, că poți zice că are loc un transfer de ochi și de picioare, de la cei valizi la cei cu dizabilități. Și în parte e adevărat fizic. Ne face plăcere și dorim să fim picioarele, ochii și mîinile lor. Dar sufletesc și spiritual este cu totul adevărat acest transfer. Mai concret, ce se întâmplă la aceste întâlniri atât de entuziaste și căutate mereu de noi și noi persoane cu limite fizice și de voluntari dornici de cunoașterea unei lumi atât de diferite de lumea lor? Nu e mare taină, dar e mare bucurie. Să spui pe de rost cuvinte esențiale și pline de înțelepciune din cărți de mare valoare, să cânți din toată inima și să înveți mereu noi cântări, să legi prietenii și să-ți spui propia ta istorie de viață, dar fără să rămâi pe coarda minoră a dramei , să arați ce lucruri uimitoate pot face două mâini care nu se mai ajută de picioare sau de ochi este de fapt o încercare ilustră de redefinire a vieții în condițiile speranței și a depășirii limitelor. Noi, cei valizi, zicem că îi ajutăm, împingând căruciorul lor în care stau, dar ei ne împing sufletele noastre ruginite de lipsă de dăruire pe un drum al vindecării de dizabilități sufletești. Noi, cei care vedem, zicem că-i însoțim pe nevăzători să ajungă la o destinație dorită de ei, dar ochii inimii lor ne fac să vedem o lumină în întunericul propriei noastre rătăciri.

Ieșirile în parc sau taberele croite pentru o cunoaștere aprofundată între membrii asociației ne determină să credem că există o varietate de expresii în care relațiile înfiripate puternic pot crește fără limite. Prin mila Celui Bun s-a găsit un spațiu special în București pentru întâlnirile programate ale asociației ”Ridică-te și umblă”. O clădire a unei foste biserici renaște din inutilitate și degradare și astăzi e frumoasă ca un pahar. Alături plănuim o sală de recuperare unde în fiecare săptămână doctorii și asistenții kinetoterapeuți să le ofere celor legați de neputință mai multă independență și mobilitate. Cerul ne-a auzit și vrea să ne ofere din ce este al Lui, dar care se află în administrarea oamenilor Lui, ca să guste și ei din bucuria dăruirii. Ne-au auzit până acum oameni de bine din Canada, Belgia, Franța și Spania, oameni generoși de lângă noi și ce vedeți și auziți e datorită inspirației unei inimi binevoitoare atinse de un spirit ceresc. Sub mijlocirea ADRA am cunoscut suportul organizației internaționale pentru ca rampe și cărucioare să vină în ajutorul celor care doresc să frângă imobilitatea.

Și mai este ceva: un lucru bun trebuie împărtășit, multiplicat, dăruit și împrăștiat. Veneau din toată țara oameni cu probleme pentru a gusta câte ceva din atmosfera căminului creat special pentru ei. Dar nu s-ar putea face ceva asemănător și la ei acasă? Așa s-a născut filiala din Ploiești și din Constanța. Urmează și alte filiale să ia ființă în câteva orașe mari , unde se vrea ridicarea și umblarea celor care vor o destinație plină de speranță.

Dacă va citi cineva acest articol până la final, va da peste un îndemn practic: ”împinge măcar zece metri un cărucior, sau însoțește un nevăzător o stație de mașină și apoi spune-mi cum te simți? Cu siguranță că vei dori să fii un voluntar alături de noi. Iar cei care au limite fizice și citesc această scriere le spun: avem o casă pentru voi! Veniți acasă!”

-sfârșit-

Nota redacţiei:

Începând cu acest număr vom avea o nouă rubrică rezervată asociaţiei „Ridică-te și umblă”, activităților și acțiunilor deosebite pe care aceasta le desfășoară.

LUMINA MEA ISUS

Îmi recunosc păcatul
De jale sunt zdrobit
Căci eu, Isuse Doamne
Întâi Te-am pălmuit

Pe fața Ta gingașă
Și blândă de nespus
Chiar eu scuipat-am fața
A Ta Doamne Isus.

Apoi eu pe Golgota
Cu ură Te-am urcat
Tot eu Isuse Doamne
Acolo Te-am lăsat.

Cu-o sărutare falsă
Meschină de nespus
Sunt la fel ca Iuda
Un trădător, Isus.

Chiar eu bătut-am cuiul
Cu sete-n mâna Ta
O trista Ta privire
Nicicând n-o voi uita.

Când în chinuri grele
„Mi-e sete" ai strigat
Oțet, fiere amară,
Să bei, râzând Ți-am dat.

Iar când rostit-ai:
„Tată, de ce M-ai părăsit"
Tot eu am răs întâiul
Și te-am condamnat.

Talpoș Grigore
Sânandrei (Timiș)

Talentul...

nu cunoaste

handicap!

DRAGOSTEA

Cu multă dragoste
pentru **Norica** de ziua ei

Ceva se cere de la tine,
Dar nu este obligatoriu,
Te'ai dus prea departe,
Dar ar trebui să mai faci un pas
Pentru cineva.
Și spui altădată.

O voce lăuntrică îți spune
Fă dacă poți întotdeauna
Să asculți de cel al treilea
Care este DRAGOSTEA

Poate ar trebui să ajuți pe cineva,
Din toată inima, dar totuși...

Dar totuși crezi că nu merită.
Din nou o voce lăuntrică îți spune
Întotdeauna să asculți
Pe cel de-al treilea
Care este DRAGOSTEA.

Dragostea este îndelung răbdătoare
Este plină de bunătate
Nu caută folosul Său,
Nu se mânâie și nu se gândește la rău.
Crede totul, nădăjduiește totul.
DRAGOSTEA nu va pieri NICIODATĂ.
Aceasta este DRAGOSTEA.

Fetele din „Grupul Speranța"
Săcele – Brașov

ÎNGER

Dedicată pentru
Jeni Mocanu – Bucureti

Înger de fată mi-a apărut în cale
Printr-o simplă întâmplare
Din greșeală te-am sunat
Și de tine am dat
Tu înger de fată
N-o să te uit viața toată
Chiar dacă te-am supărat,
Tu pe mine m-ai iertat
La telefon am vorbit,
Povestea vieții ne-am spus
Multe lacrimi s-au scurs.
Noi doi ne-am promis
Că toată viața ne vom încuraja
Și cu vorbe frumoase
Moralul ne vom ridica
Tu înger de fată
N-o-să te uit viața toată.

Iulian - Brăila

TOAMNA

Iată că natura tristă din greu iar oftează
Vuietul vântului copacii cu putere îi apleacă,
Crengile copacilor se apleacă la pământ,
Luându-şi adio de la vara care s-a pierdut.

Atunci când copacii cu putere se apleacă,
Ei parcă fac mătănii şi pe Dumnezeu roagă,
Ca să lase vara să mai stea şi să nu plece
Căci iarăşi are să vină toamna rea şi rece.

Aplecându-se în bătaia vântului cu greutate,
Ei spun verii: La anul ne mai revedem poate,
De nu va veni aici un suflet rău cu un topor,
Iar când te vei întoarce vei găsi locul gol.

Natura întristată se apucă din nou să plângă
Lacrimile norilor pe pământ iar se scutură,
Frunzele copacilor, multicolore vor deveni,
Din verzi vor ajunge roşiatice, aurii, ruginii.

Aşadar în locul verii, toamna iar a venit,
Ea spaima și cimitirul florilor a devenit,
În curând răceala și frigul se va instala,
Iar oamenii la sobe și cămine foc vor da.

Limbile flăcărilor au să danseze pe perete,
Dansuri enigmatice și de nimeni înțelese,
Iar când focul se va stinge dansul va înceta
Și chiar de-i toamnă omul la căldură va sta.

Popescu Nicoleta
Bughea de Jos (Argeș)

ASCULTAREA DIVINĂ

Cerul e deschis pentru tine
Vrea rugăciunea ta
Să fie pe altarul lui Dumnezeu
Și El îți va răspunde,
La cererile tale, dorințele tale.
Lasă poverile tale
La picioarele lui Hristos
Și îți va da ploi de binecuvântări.
Ascultă, Domnul este cu tine,
El îți va vorbi prin Cuvânt
Împreună cu Hristos
Vei fi în Împărăția lui Dumnezeu.

Iordache Ionel Marius
Viişoara (Constanţa)

Talentul... Creatia ta

TOAMNĂ REA

Lacrima toamnei apune pe dealuri,
Vopsite în galben de vânt și lumină,
Arăturile negre, parcă sunt valuri,
Iar codru-i stropit cu multă rugină.

Ploaia aruncă cu perle-i reci și mărunte
Pe globul uscat și clonțos de-astă vară,
Livezi dezbrăcate, au cușme cărunte,
De brumă-așezate, acum prima oară.

Turme de oi cobor către baltă,
Ce blândă așteaptă, un nou ritual;
Ea știe că e, pentru oi, doar o haltă,
Care le-așteaptă cu drag anual.

Văzduhul apasă-n culori de plumb,
Presând peste sat furios înserarea,
Iar lanul răzleț uscat de porumb,
Și-arată spășit și plângând resemnarea.

Nori negri și răi parcă-nghit orizontul,
Zgâriat de păduri cu chip de balauri,
Barbar ne lovește toamna cu clonțul,
Năvălind peste noi ca o hoardă de mauri!

Paul Stănișor
Din volumul **„Semnele părăsirii”**

DOAMNE, CĂTRE TINE STRIG

Doamne către Tine strig
Când mi-e foame, când mi-e frig,
Când sunt singur pe cărare
Și sunt plin de întristare.

Când înaintez din greu
Să nu mă abat de la drumul Tău
Căci atunci e vai de mine,
N-ar mai fi nimic din mine.

Și m-aș pierde în abis
Unde nu mai e sprijin
E durere și suspin
Și chin veșnic, tânguiri.

Te rog, Dumnezeul meu,
Tu să mă ajuți mereu
În viața aceasta trecătoare,
Pentru viața viitoare.

Perciu Elena
Din volumul
„Trandafirul smuls de lume răsădit de Dumnezeu”

O ANUME FLOARE

Am alergat pe câmpuri verzi
să caut o anume floare;
n-am aflat-o, chiar de-am scuturat
toți norii de sub soare.

Desculță am trecut prin râuri
cu gândul s-o găsesc
și am simțit în mine
un foșnet îngeresc.

Cu frunze abia născute
pădurea mi-a șoptit
că tot ce e frumos
e lesne de găsit.

Apoi mi-am întrebat părinții:
de ce e atât de greu
să întâlnesc ceea ce caut?
M-au sărutat și am înțeles
că această floare sunt chiar eu.

Magdalena Dorina Suciu
Din volumul
„Copilărie – pâine dulce”

ESTE

Este arșiță mare
Ne topim de pe picioare
Totul pe câmp s-a uscat
Plânge bietul țăran
Că munca i-a fost în zadar
Vara întreagă în arșiță a stat
Pământul a cultivat,
Grâne și porumb a semănat
Și de pe câmp nimic nu a luat
Cu ochii în lacrimi suspină
Ai Doamne de noi milă
Doamne noi mereu Ți-am reproșat
Ba că-i ploaie, ba că-i ger
Nu am fost mulțumiti de fel
Fie-Ți milă Doamne
De bietele animale
Că mor de sete și foame
Ajută-ne Doamne, dă-ne tărie
Să nu cădem în păcatul robiei
Iartă-ne Doamne că nu Te-am ascultat
De Cuvântul Sfânt care ni L-ai dat.

Chită Adriana
Răchitoasa (Bacău)

ISUS AL MEU PRIETEN

Tu vii pe nori, Tu vii pe soare,
Tu vii la rău şi bine.
Mă urmezi pe orice cărare
Ce duce la Tine, ce duce la Tine

Tu străluceşti în fiecare floare
În stropii de ploaie ce-mi ating faţa
Aşa cum sunt îmi dai splendoare,
Îmi ştii viaţa, îmi ştii viaţa.

Tu vindeci sufletul meu,
Rănile de pe corp ce dor
Mă ţii de mână mereu
Mă ajuţi să zbor, mă ajuţi să zbor.

Cu gândul spre imensităţi albastre
Prin rugăciune să Te regăsesc
Cuvintele mele măiastre
Îţi spun că Te iubesc, Te iubesc

Tu ştii de râd sau plâng
Ce spun, ce gândesc eu
Întind mâna şi Te ating
Isus prietenul meu, prietenul meu.

Vali Fencea - Ciutelec (Bihor)

VIAŢA

Dedicată **fam. Ivănică Octavian**
Vali, Ovidiu, Simona şi Lavinia

O candelă aprinsă eşti viaţă,
Veşnic luminezi ca o torţă.
Lumina e Dumnezeu,
Călăuzeşte mereu.

Viaţa întotdeauna frumoasă,
Ca un diamant de preţioasă.
Iisus este viaţa,
Germinează speranţa.

Udată cu împlinire,
Încălzită de iubire.
Cu înţelepciune apărată,
De nemurire încununată.

Erupe miracolul vieţii,
Hristos, eşti biruinţa tinereţii.
Cu slavă, la Tine ne primeşti
Cununi de pietre scumpe dăruieşti.

Mincă Elena Gabriela - Alexandria

...::: Anunţuri de la cititori :::... ...::: Anunţuri de la cititori :::... ...::: Anunţuri de la cititori :::...

Oneală Petrică

*Vând Opel Astra-F-CC, motor 1,6 / 1995, RO-Giurgiu (jud. Giurgiu), Comuna Joiţa (la 12 km. de Bucureşti), înmatriculată în România în data de 14.05.2009, RAR efectuat, inspecţia tehnică până pe 31.05.2013, 150.000 km, 101 CP (74 kw), 1598 cm³, benzina, Euro 3, cutie automată - adaptare omologată pentru persoane cu dizabilităţi (handicap) dar poate fi condusă şi de persoane fără probleme / adică pedalele nu sunt anulate, albastru - metalizat, ABS, geamuri electrice, închidere centralizată, airbag, radio / CD, servo direcţie, proiectoare ceaţă, schimb ulei motor efectuat de curând, baterie nouă, vopsea originală, interior plăcut şi stare impecabilă, primul proprietar, 1.950 Euro (uşor negociabil). Date de contact: Telefon **0769-373212** sau **0745-384639.***

Tănase – Sighișoara

*Vând Cielo automatic din 1998, 100.000 km, stare excepțională, bun pentru persoane cu handicap locomotor. Preț fără concurență: 6.000 lei. **0727-213982** și **0746-958306***

Consilier juridic Georgeta-Mihaela Sima - Fundaţia Serafim - Consiliere juridică gratuită

*Juristul Fundaţiei Serafim Georgeta-Mihaela Sima oferă consiliere juridică gratuită venind în întâmpinarea persoanelor cu handicap şi a celor care nu au posibilitatea financiară pentru rezolvarea problemelor de ordin juridic. Dorinţa noastră este de a vă ajuta în luarea unor decizii care să se bazeze pe o informaţie corectă şi care să vină în sprijinul tuturor celor care necesită un sfat juridic eficient, în special al persoanelor cu handicap. Ne puteţi scrie pe adresa: **Fundaţia Serafim** pt. doamna jurist **Mihaela Sima Str. Libertăţii, bl. 6, ap. 50, Jud. Neamţ, Loc. Roman, Cod 611015** sau e-mail: **office@fundatiaserafim.ro***

*Nr. telefon consilier juridic Mihaela Sima: **0769-504768***

Andreea - Vâlcea

*Donez pui de cățeluși și pisicuți oamenilor cu suflet mare care au nevoie și de prieteni necuvântători. Menționez că nu sunt de rasă. **0722-936207***

Bologa Anișoara

*Caut prietenă pe care am cunoscut-o la Spitalul Vâlcele, acum 40 de ani, pe nume Vasilica Ignat (fostă Dumitru), din Giurgiu. Cine o cunoaşte sau îmi poate da relaţii despre ea, să mă contacteze la **0252-374410***

Mitică

*Dragii mei colegi de suferință, vă rog din suflet care aveți și binevoiți să îmi donați pentru masaj, pentru mâini și picioare orice să fie folositor masajului. Am diagnosticul tetrapareză spastică, n-am posibilitatea financiară să merg la recuperări. Vă mulțumesc din suflet. Tel. **0747-364283.***

Negrea Ionică

*Mă numesc Negrea Ionică, cu un handicap gradul unu, și rog pe toţi fraţii şi surorile din toată ţara, dacă pot să mă ajute cu suma de 2.000 de lei (două zeci de milioane lei vechi) pentru a merge la centru de recuperare Podiş. Sunt de 16 ani cu acest handicap. Pe toţi care vor să mă ajute mă pot contacta la nr. de tel. **0726-607740***

Anonim

*Suntem o familie cu 9 copii şi cel mai mare este bolnav: retard psihomotor sever, post encefalită vaccinală, epilepsie, tetrapareză spastică, displazie osoasă fibrinoasă. Are nevoie de pampers. Rog din suflet pe toţi oamenii cu suflet mare să ne ajute. Numărul la care pot fi contactat este **0751-303472***

Elena – Ploiești

Cumpăr la preț redus reviste „Viață și sănătate”.

*Cumpăr la preț redus cataloage vechi și noi de la Lifecare sau pot oferi la schimb produse bio. **0728-269279***

Nota redacţiei: Responsabilitatea corectitudinii informaţiilor din anunţuri, aparţine în totalitate autorilor!

Radio Vocea Speranţei lansează emisiunea NU ESTI SINGUR într-un nou format!

Începând cu luna octombrie 2012, emisiunea NU EŞTI SINGUR va fi de o oră în direct – în fiecare **miercuri de la ora 21.00 la ora 22.00**.

Se pregătesc încă de pe acum **subiecte de interes** pentru fiecare ediţie în parte. În sfârşit, persoanele cu dizabilităţi au posibilitatea să intre în direct exprimându-şi punctul de vedere faţă de subiectul ales!

De asemenea, în cadrul noii emisiunii „*NU EŞTI SINGUR – împreună, o oră pe săptămână*” vor fi invitaţi şi specialişti pe domenii de interes: sănătate – recuperare, nutriţie, legislaţie, consiliere, etc.

Un alt aspect deosebit de important este că noua emisiune NU EŞTI SINGUR îi va avea în atenţia şi pe aparţinătorii persoanelor cu dizabilităţi. Şi aceştia vor avea posibilitatea să intre în direct în fiecare seară de miercuri (de la 21.00 la 22.00) să-şi spună punctul de vedere şi să se bucure de informaţiile oferite în cadrul acestei noi emisiuni.

Va fi pusă la dispoziţia tuturor ascultătorilor o adresă de mail electronic şi una de poştă clasică pentru exprimarea părerii cu privire la conţinutul emisiunii, pentru a adresa întrebări sau pentru a propune subiecte de dezbatere.

Sperăm ca noul format să aducă mai multă bucurie, speranţă şi împlinire sufletească în casele tuturor persoanelor cu dizabilităţi!

..::: Să ne rugam pentru :::... ..::: Să ne rugam pentru :::... ..::: Să ne rugam pentru :::...

Să ne rugăm pentru sponsori și pentru Aurel Burcea.
Să ne rugăm pentru toți cei care au o suferință.
Să-L rugăm pe bunul Dumnezeu să ne dea putere să trecem peste caniculă, să ne dea ploi curate ca să aibă animalele apă și hrană din belșug.

Chita Adriana – Răchitoasa (Bacău)

Să ne rugăm Domnului Ceresc să se milostivească de noi şi mai ales de bietele animale flămânde şi însetate, şi să dea ploaie pe Pământ, că au secat izvoarele şi fântânile şi aproape nu mai este apă de băut!

Pop Mihai – Breb (Maramureş)

Doresc ca Domnul Isus să Se îndure și să lucreze în privința sponsorilor chiar dacă e greu financiar pentru fiecare în ziua de azi știu că El are pregătite rezerve speciale pentru cei ce se încred în El iar eu cred că El va pregăti sponsori ca revista să apară în continuare să aducă mângâiere la toți cei ce o primesc.

Mii de mulțumiri, Domnul Isus să le răsplătească celor ce au sponsorizat până acum și celor ce vor contribui de acum încolo la apariția revistei, să ne rugăm toți pentru aceasta și pentru Aurel și familia lui. Domnul Isus să ne binecuvânteze pe toți.

Magda – Rădăuți

Să ne rugăm pentru asociația „Ridică-te și umblă” și pentru toți voluntarii și toți membrii.
Să ne rugăm pentru Aurel și familia lui.
Să ne rugăm pentru famila mea, în special pentru fratele meu Cătălin.
Să ne rugăm pentru sponsorii revistei
Să ne rugăm pentru toți prietenii mei.

Mocanu Jeni – București

Rugați-vă pentru micul Rareș. Are 10 ani și este în comă profundă în urma unei meningite. Este cuplat la aparate și are nevoie de rugăciuni pentru o minune

Iuliana – București

Vă rog rugaţi-vă pentru mine şi mama mea care a paralizat.

Bologa Anişoara – Greci (Mehedinţi)

Să ne rugăm pentru familia lui Aurel ca Dumnezeu să-i binecuvânteze.
Să ne rugăm pentru Laurenţiu Oprea.
Să ne rugăm pentru revista „Împreună”, fundația „Alinare” și clubul „Ridică-te și umblă” ca Dumnezeu să lase belșug de binecuvântări.
Să ne rugăm pentru toți sponsorii de la mic la mare ca bunul Dumnezeu să lucreze la inima lor, ca revista să apară mereu şi asociaţiile „HandHope” și „Ridică-te și umblă” să activeze mereu.
Să ne rugăm pentru frații, surorile și prietenii de suferință ca Dumnezeu să-i binecuvânteze cu vindecări, cu bucurii depline în familiile lor.
Să ne rugăm pentru familia mea care are mare nevoie de Dumnezu.
Să ne rugăm pentru familia Marta.

Iordache Ionel Marius – Viişoara (Constanţa)

Din cauză că trebuie să stau mult pe căruț (14-15 ore zilnic), escarele mi se închid și mi se deschid. Slavă Domnului! S-au închis, dar rog să fiu susţinut în continuare în rugăciune.

Burcea Aurel – Peretu (Teleorman)

Să ne rugăm pentru întâlnirile din Bucureşti, Ploiești și Constanța, să găsim sponsori pentru ele, pentru activităţile ce se vor desfăşura, pentru ca să ni se umple inimile de împlinire, bucurie, satisfacţie...

Burcea Aurel – Peretu (Teleorman)

<u>După cum bine vedeţi la finalul revistei, sponsorii se retrag unul după altul. Din fericire, luna aceasta unul dintre ei, ASI (Asociația pentru Suport și Inițiativă din România) a putut să revină cu o sumă importantă, așa că revista își mai prelungește un pic existența.</u>
<u>Le mulțumim așa cum mulțumim tuturor sponsorilor, tuturor acestor oameni minunați care ne-au ajutat dezinteresat în toți acești ani (mulțumim din suflet).</u>
<u>Să continuăm să ne rugăm ca Bunul Dumnezeu să continue să lucreze la inima oamenilor.</u>

Burcea Aurel – Peretu (Teleorman)

..::: La Mulţi ANI! :::... ..::: La Mulţi ANI! :::... ..::: La Mulţi ANI! :::... ..::: La Mulţi ANI! :::...

<u>Asociația și Biserica “Ridică-te și umblă”</u>

*Asociația si Biserica “Ridică-te și Umblă” București urează membrilor și voluntarilor care sărbătoresc ziua de naștere în luna septembrie, un sincer și călduros **„La mulţi ani!”,** împlinirea tuturor dorintelor și Dumnezeu să îi binecuvânteze din belșug și neîncetat: **Cătălin Belu, Ioan Bota, Lenuţa Buruian, Maria Marta Cârciumaru, Mariana Constantin, Cristina Aurora Crivăţ, Dragoş Alexandru Dobrescu, Daniel Petruţ Gane, Jan Gheorghe, Maria Ghimiş, Teodora Mâncaş, Maria Moinescu, Corneliu Neaga, Anişoara Nistor, Petrică Oneală.***

<u>Chită Adriana – Răchitoasa (Bacău)</u>

*În septembrie prietenele mele de suferinţă mai pun un trandafir în buchetul veţii: **Bodan Elena** din Gălăteni, Teleorman, **Pisău Eleonora**, Săcele, Braşov, **Tudor Simina** Craiova. Le transmit **„La mulţi ani!”** şi cele mai frumoase gânduri de bine.*

<u>Codruţ</u>

*Îi urez **mamei „La mulţi ani!”** pe data de 12 septembrie şi multă sănătate.*

*Pentru domnişoara **Petrariu Elena** din Botoşani, pe data de 30 septembrie mai adaugă un trandafir la buchetul vieţii. Îi urez multă sănătate, bucurii si tot ce îşi doreşte. **„La mulţi ani!”***

<u>Popescu Gigi - Gorj</u>

*Cu ocazia zilei de naștere, urez soției mele, **Popescu Rodica** (13 septembrie), un călduros **„La mulţi ani!”** sănătate, fericire și Domnul să Îi poarte de grijă.*

*Pentru naşa mea, **Popescu Rodica** (11 septembrie) multă sănătate, fericire și **„La mulţi ani!”***

<u>Bologa Anişoara – Greci (Mehedinţi)</u>

*Pentru **Rebegel Mioara** (14 septembrie), **Bec Viorel** (19 septembrie), **Spânu Otilia** (24 septembrie), multă sănătate, fericire, bucurii și **„La mulţi ani!”** cu ocazia zilei de naștere.*

Irina Modreanu
București

NU RENUNȚA NICIODATĂ... Chiar dacă greutatea problemei o simți din plin... Chiar dacă uneori te împiedici și cazi... Chiar dacă ochii tăi lăcrimează... Chiar dacă eforturile tale pentru alții sunt ignorate... Chiar dacă dezamăgirea te înconjoară... Chiar dacă trădarea te rănește... Chiar dacă succesul te părăsește... Chiar dacă cei din jurul tău nu te înțeleg... ORICÂT AR FI DE GREU, GĂSEȘTE CURAJ SĂ TE RIDICI ȘI SĂ O IEI DE LA ÎNCEPUT! EL, DOMNUL ESTE CU TINE! (...)

Ai suflet împovărat și lacrimile-ți curg pe-obraji? Ai vrea să-i spui cuiva necazul tău, dar nu găsești un prieten drag? În trupul tău e doar durere, în suflet numai chin? În jur nu afli mângâiere ci doar tristețe și suspin?

Și te întrebi: Oare-n lume pot găsi o rază de speranță? Un cântec blând, o clipă de-alinare?

Aș vrea să-ți spun că singurul ce-ți poate da: Bucurie, Speranță, Sănătate și Viață... E numai El! Isus Hristos. De-ți este inima rănită, ca a lui Ilie în pustiu, ascultă vocea liniștită, care-ți vorbește-n ceas târziu. Un susur blând dar și subțire, un glas din cerul depărtat, te caută să-ți dea de știre, că Domnul tău nu te-a uitat. AMIN. (...)

Când Isus a pășit în grădină... tu ai fost motivul rugăciunii Lui. Când a privit spre ceruri... tu ai fost viziunea Lui. Ultima Lui rugăciune a fost despre tine. Ultima lui durere a fost pentru tine. Ultima Lui pasiune ai fost tu. Bucură-te, iubește-L, ascultă-L și trăiește pentru Cel ce a dat totul pentru tine! (...)

Singurul loc unde înflorește nădejdea este odăița de rugăciune! Singurele cuvinte care nu mint sunt cele din Biblie! Singurul loc spre care pot privi cu dor este cerul! Singura fericire pe pământ e familia și prietenii!

Mi-am permis ca scurtele tale mesaje de încurajare trimise prin telefon și care mi-au umplut inima, să le public pentru ca să umple și inimile celorlalți. Mulțumim!

Vali Fencea
Ciutelec (Bihor)

Încă de la primul ghiocel ce învinge prin gingăşia lui albul zăpezii, privirea, sufletul ne sunt încântate şi vrăjite de lumea de basm a florilor.

Specifice fiecărui anotimp, ele împodobesc grădina, câmpul, natura prin mireasma lor, prin coloristica lor, dându-ne uneori impresia că un colţ din mult speratul şi râvnitul rai s-a cuibărit în jurul nostru.

Contopindu-ne uneori cu natura, dorind să avem aripi de înger să zburăm din floare în floare, să le atingem, să sorbim nectarul lor şi, ameţiţi, să avem impresia că totul e minunat, frumos şi bun în noi şi lângă noi.

Prieteniei i s-a dat tot felul de definiţii. Ştiu una care mie îmi place mult. Prietenia e mâna ce şterge lacrima când viaţa ta doare. De câte ori pe noi, oamenii, indiferent că avem probleme sau nu, viaţa ne doare? De infinit de ori, spun eu. Avem nevoie de prieteni. De cele mai multe ori m-am convins că ei nu contează cantitativ, ci calitativ. Am considerat prietenia o floare rară, care pentru a putea dăinui prin această lume, uneori murdară moral, meschină şi deseori greu de înţeles, trebuie întreţinută, stropită cu încredere şi sinceritate. Ne alegem prietenii din primii ani ai copilăriei, din rândul colegilor, al vecinilor, pe baza unor afinităţi şi preocupări comune, mai târziu îi putem întîlni oriunde pe drumurile vieţii.

Se spune că cine se aseamănă se adună şi pentru că a fost alegerea noastră ar trebui ca totul să se bazeze pe armonie şi înţelegere. Dar precum trandafirul (din punctul meu de vedere e cea mai frumoasă floare) are spini, şi pe drumul prieteniei apar obstacole, noroaie, nori cenuşii. Fie drumurile noastre se despart şi odată ce distanţa se aşterne între noi, ochii care nu se văd se uită, fie preocupările fiecăruia devin stringente şi prietenia se destramă, fie intervin involuntar deziluziile şi dezamăgirile, trădarea, iar iertarea nu şi găseşte loc şi atunci se rupe.

*Am prietene multe în ţară. Cu unele sunt prietenă din anii de şcoală, cu unele în urma unui anunţ dat la un ziar şi cu altele de la începutul primirii revistei *Împreună*. Sufleteşte îmi place să mă consider prietenă cu toţi care primesc revista şi au citit vreodată poezii sau gânduri trimise de mine. Mi-ar plăcea să cred că un gând de al meu a putut să ridice moralul, să aducă o încurajare unui om aflat în disperare. Am scris din suflet pentru suflet.*

Am pierdut şi eu prieteni, am fost, şi probabil voi mai fi şi eu dezamăgită şi am dezamăgit şi eu la rândul meu, dar deşi toţi greşim, nu toţi reuşim să ne ridicăm deasupra greşelilor noastre.

Oamenii caută de obicei să adune averi nemărginite, eu mă consider un om bogat sufleteşte prin multitudinea de prieteni pe care îi am şi care mi-au fost alături de foarte multe ori. În această cameră de cămin, pe care o împart deocamdată cu 3 persoane, deşi sunt patru paturi, nu-mi lipseşte nimic material. Cred că L-aş supăra pe Dumnezeu spunând că-mi doresc ceva şi nu am.

Ca toţi cititorii revistei, aş dori să am mai multă sănătate şi mai multe persoane care să mă ajute, dar asta nu mai ţine de mine. Dumnezeu ştie mai bine de ce a hotărât să fim aşa şi tot El ne poartă de grijă şi trimite ajutor atunci când ne e mai greu. Oricâţi prieteni am avea, prioritar în cercul prietenilor noştri trebuie să fie Isus. El nu ne va înşela niciodată aşteptările, nu ne va dezamăgi şi nu ne va da la o parte oricât am greşi pentru că de la EL ar fi trebuit să învăţăm iertarea pentru a putea spune: Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Între noi şi El nu există distanţă când ne călăuzeşte credinţa şi rugăciunea. Încredeţi-vă în El. Amin.

De data aceasta, plecând de la flori, ai ales să ne împărtășești câteva gânduri despre prietenie. Mulțumim, Vali!

Angi Papuc
București

Dialogul tăcerii. Taci dacă nu ai ceva valoros de spus. Taci atunci când ai vorbit destul. Taci până îți vine rândul să vorbești. Taci atunci când ești provocat. Taci atunci când ești nervos și irascibil. Tacì în biserică pentru ca Dumnezeu să-ți poată vorbi. Taci când pleci din biserică, pentru ca Duhul Sfânt să poată imprima în mintea ta bucuriile pe care le-ai auzit. Taci când ești ispitit să vorbești. Taci când ești ispitit să critici.

Mare dreptate ai Angi. Înțelept și puternic este omul care a învățat să tacă.

Mincă Elena Gabriela
Alexandria

Suntem mereu în criză de timp. Nu avem timp deloc pentru cei din jurul nostru, să ascultăm cu răbdare ceea ce au de spus, să ajutăm un om când are nevoie de noi. Să spunem un cuvânt folositor pentru necazul şi suferinţa lui. Un minut, dacă avem răbdare pentru ascultare. Cum ar fi să fim mai buni unii cu alţii? Când cei din jurul nostru greşesc, să spună: am greşit! iartă- mă! Cum ar fi, când avem nevoie de ajutorul celor din jurul nostru, nu să le impunem, să ne ajute. Trebuie doar să le spunem: te rog!

Ar fi frumos... şi cu un pic de efort şi bunăvoinţă... s-ar putea face.

Noua lege a asistenței sociale (7)

Asistența socială a persoanelor vârstnice

Av. DANA BORDEIANU

Articolul de faţă este ultimul care se concentrează pe Legea asistenţei sociale. În secţiunea a IV-a, începând cu articolul 92 până la articolul 103, legea tratează asistenţa socială a persoanelor în vârstă.

Cei cu peri albi sunt mult mai vulnerabili în faţa bolii datorită limitărilor fiziologice şi fragilităţii caracteristice fenomenului de îmbătrânire. Ţinând cont de acest aspect, legiuitorul a stabilit că: persoanele în vârstă, în funcţie de situaţia financiară pe care o au, condiţiile în care locuiesc şi persoanele cu care se gospodăresc, „*beneficiază de măsuri de asistenţă socială pentru acoperirea riscurilor de bătrâneţe şi de sănătate*."

Evident, că primii care au obligaţia îngrijirii celor vârstnici sunt cei care constituie familia bătrânilor. Articolul 93 stabileşte că „*familia persoanei vârstnice are obligaţia de a asigura îngrijirea şi întreţinerea acesteia*", dar, ţinând cont de condiţiile proprii de întreţinere astfel că legiuitorul nu uită să protejeze şi familia: „*obligaţiile se stabilesc astfel încât să nu afecteze veniturile considerate a fi minim necesare vieţii curente a persoanei / persoanelor obligate la întreţinere, precum şi a copiilor acesteia / acestora*."

Dacă bătrânul în cauză nu are familie ori familia sa nu-şi poate permite să-l susţină, legiuitorul a stabilit ca obligaţia de întreţinere să-i revină statului, „*prin acordarea de beneficii de asistenţă socială şi servicii sociale adecvate nevoilor strict individuale ale persoanei vârstnice*."

Legea este concretă, astfel că legiuitorul identifică în mod clar persoanele vârstnice care se pot bucura de susţinerea statului, respectiv, cei care se găsesc în următoarele situaţii deosebite:

1. nu au venituri proprii sau veniturile proprii sunt insuficiente;
2. nici familia sa nu are venituri sau are dar nu îndeajuns încât să-i asigure şi bătrânului traiul zilnic;
3. nu au locuinţă şi nici posibilitatea de a-şi asigura condiţiile de locuit pe baza resurselor proprii;
4. se află în alte situaţii de urgenţă sau de necesitate (nevoie).

În principal, beneficiile de asistenţă socială pentru persoanele vârstnice sunt:

- beneficii de asistenţă socială pentru prevenirea şi combaterea sărăciei şi a riscului de excluziune socială;
- indemnizaţii de îngrijire acordate în condiţiile legii;
- alocaţii sau contribuţii pentru asigurarea calităţii serviciilor sociale, destinate acoperirii costurilor hranei în cantine sociale, în centre rezidenţiale de îngrijire, precum şi pentru susţinerea unor suplimente nutriţionale;
- facilităţi privind transportul urban şi interurban, telefon, radio-tv, achiziţia de produse alimentare, bilete de tratament balnear sau pentru recreere;
- ajutoare pentru situaţii ce pun viaţa şi situaţia bătrânului în pericol;
- ajutoare în natură: alimente, îmbrăcăminte, încălţăminte, medicamente şi dispozitive medicale, materiale de construcţii şi altele asemenea.

Pe de altă parte, în vederea prevenirii situaţiilor menţionate mai sus (la punctele 1-4), persoanele vârstnice au dreptul la servicii sociale, organizate la nivelul comunităţilor locale, tocmai pentru a fi cât mai aproape de cei în nevoie. Evaluare condiţiilor în care se găseşte bătrânul la un moment dat se realizează la domiciliul acestuia pentru a identifica cât mai bine nevoile cu care se confruntă.

De asemenea, conform prevederilor din articolul 100, „*persoanele vârstnice beneficiază de servicii de consiliere, de acompaniere, precum şi de servicii destinate amenajării sau adaptării locuinţei, în funcţie de natura şi gradul de afectare a autonomiei funcţionale*."

Dacă acestei legi i se va acorda atenţia cuvenită ar urma înfiinţarea mai multor centre de rezidenţă pentru vârstnicii care nu pot fi îngrijiţi acasă astfel:

- centre de îngrijire temporară
- cămine pentru vârstnici
- locuinţe protejate.

Desigur, persoanele vârstnice care dispun de venituri proprii (dar nu se mai pot îngriji de ei înşişi) au obligaţia de a plăti o contribuţie lunară pentru asigurarea serviciilor de îngrijire personală la domiciliu şi pentru asistarea şi îngrijirea în centre rezidenţiale. În situaţia în care persoana nu are venituri sau are venituri dar mici, suma aferentă acestei contribuţii sau diferenţa până la concurenţa valorii integrale a contribuţiei se asigură de către familie. Iar în situaţia în care persoana vârstnică nu are nici venituri, nici familie, contribuţia lunară va fi asigurată din bugetele locale.

>>> continuare în pagina 18

Test final

-ultima parte-

de Jeff Rennicker

Greg Nappi, dreapta și camaradul său Joe Butler care a fost grav rănit la escaladarea piscului Bellicose Peak în aprilie 2009.

În tot acest timp, vântul a început să se intensifice. Rafalele de vânt măturau gheața acoperită de zăpada tare, care lovea în ei ca niște gloanțe. Chiar și aici Joe nu ar fi putut rezista mult timp în viață, supus unui astfel de tir. Greg a fost nevoit să se mai întoarcă odată la refugiu și să aducă un cort fără covorul de pus pe pământ, un sac de dormit, mâncare și apă. După ce și-a ajutat camaradul să mănânce și să bea puțin, a prins cortul cu pietre mari. „Am vrut să fiu sigur că nu o să-l ia vântul,", explică el.

Cei doi prieteni știau acum ce vor face. „Nu aveam ce să sperăm, dacă Greg rămânea cu mine," povestește Joe după incident. Văzând că partenerul său ezită, Joe l-a rugat să plece. „L-am tras spre mine și l-am rugat să plece, sărutându-l pe frunte", continuă el.

„Voi face tot posibilul să aduc ajutoare, îi promise Greg. Plec să deschid o poartă". Joe a zâmbit. L-a crezut. Partenerul său a început să se îndepărteze.

De-a lungul malului estic al lacului Eklutna, Greg se concentra să se deplaseze cât mai repede, skiind când terenul era acoperit cu zăpadă, mergând când era curat, dar... era ros de îndoială. „Nu mă puteam opri să nu mă întreb dacă am făcut bine că l-am deplasat pe Joe, dacă a fost prudent să-l las singur, dacă am neglijat ceva ce ar putea deveni critic. Va risca el să degere sau să facă o hipotermie?"

O singură dată s-a oprit, pentru a-și trage sufletul și, privind canionul obscur și rece din spate, își aminti de prietenul său care-l aștepta ascuns în micul cort și a prins imediat curaj să continue drumul.

Rămânând singur, Joe dormea câte puțin, apoi când se trezea mânca și bea ceva, căci și-ar fi putut pierde cunoștința definitiv dacă nu se alimenta. „Mi-am zis că elicopterul nu va sosi așa curând, își amintește el. Deci mi-am promis să nu intru în panică timp de șaptezeci și două de ore. Mă simțeam capabil să rezist această perioadă de timp."

Curios, gamba nu l-a făcut să sufere prea mult. „Cățăratul i-a întărit mușchii așa tare că țineau osul la locul său", spune el. Rafalele de vânt amenințau să ia cortul, care încet, încet, s-a umplut cu zăpadă. „Eram aproape acoperit de zăpadă." Nu mai era nimic de făcut, decât să dorm pentru a-mi conserva forțele, în așteptarea ajutorului promis de prietenul meu.

Douăzeci și cinci de kilometri mai departe, un Greg Nappi epuizat bătea la ușa unui post de salvamontiști. „Am bătut, am strigat, și apoi am spart ușa cu piciorul." Odată intrat înăuntru se năpusti la telefon și formă numărul de urgențe 911.

La ora patru dimineața, Ian Thomas a fost nevoit să-și părăsească brutal patul. Paznic în parc și alpinist, Ian cunoștea zona ca pe propriul buzunar și în salvarea de vieți se baza mult pe prietenii alpiniști pe care-i avea. Aflând că a avut loc un accident în sectorul plin de ghețari, nu s-a putut stăpâni să nu se gândească: Poate nu este cineva pe care să-l cunosc!

La aeroport el l-a întâlnit pe Mel Nading, pilot pe elicopterul poliției de stat. Cincisprezece minute mai târziu, elicopterul lor a aterizat la postul de salvamont Eklutna.

Văzându-l pe Greg Nappi, pe care-l cunoștea de ani buni, i-a confirmat gândurile sale. „Când Ian m-a recunoscut, povestește acesta din urmă, m-am întărit și mai mult." Greg l-a anunțat că Joe este prins acolo sus.

Cei doi oameni știau că timpul presează. Greg i-a explicat rapid unde l-a lăsat pe camaradul său. Echipa de salvare la care s-a mai alăturat și un asistent medical de pe ambulanța serviciului de pompieri, s-a urcat la bordul elicopterului care și-a luat zborul.

De la înălțime, Ian distingea lungile șiruri albe formate de zăpada viscolită pe marginile canionului. Vizibilitatea a început

>>> continuare în pagina 17

>>> continuare din pagina 16

să se reducă, dar pilotul care a participat la evacuarea a peste 350 persoane pe an, ținea situația sub control. „El ne-a plasat exact unde trebuia", rezumă Ian.

Sub cort nimic nu mișca. „Ceea ce mă neliniștea mai mult, continuă Ian, era că nu auzeam nimic. După descrierea pe care Greg mi-a făcut-o despre accident, era posibil ca Joe să fie deja mort din cauza leziunilor interne."

„Joe, sunt Ian", strigă el.

O liniște desăvârșită, apoi un Joe liniștit răspunde: „Ian Thomas?"

Salvatorii au așezat rănitul pe o targă tare și l-au urcat în elicopter. Totuși pericolul nu era depășit pentru moment. Vântul rece care cobora de pe ghețar zgâlțâia aparatul ca o avalanșă invizibilă. Rămas la comanda aparatului, Mel Nading privea aparatele de la bord cu un ochi critic. „Viteza vântului oscila între 65 și 80 km/oră, povestește el. Decolarea pe un astfel de timp nu era chiar așa plăcută."

Imediat ce elicopterul s-a desprins de sol, pilotul l-a poziționat cu fața spre vânt, în direcția frontului glaciar, pentru a-i da mai mult posibilitatea de a plana și a rezista curentului descendent care l-ar fi făcut să cadă în nas la manevra de întoarcere. A încercat să-l țină în această poziție cât mai mult timp posibil, apoi a virat ca să aibă vântul în spate. Aparatul a continuat să urce și să scape din vale.

Câteva minute mai târziu a aterizat la clinica Providence Alaska din Anchorage, unde aștepta Amara Liggett, soția lui Joe Butler. De pe targă Joe a deschis ochii, i-a îndreptat spre ea și i-a întins mâna. „Am avut ghinion", mumură el. Amara i-a strâns mâna și începu să lăcrimeze. „Ai dreptate", îi șopti.

„Ceea ce mi s-a părut mai greu, mărturisește Greg, a fost să-i văd pe Joe și pe soția sa plângând." După două ore de eforturi și stres, știind că prietenul său este în siguranță, Greg s-a lăsat în sfârșit ca să fie condus acasă.

În timpul celor trei zile pe care Joe le-a petrecut la spital, soția sa, partenerul său și prietenii săi, s-au perindat la căpătâiul său. Chiar și după ce a fost externat, alpiniștii din tot statul au dat dovadă de o solidaritate mai rar întâlnită. „Am avut tot timpul pe cineva să mă ajute să mănânc sau să mă deplasez", își amintește Joe.

Proprietarii de la Bear Tooth, barul unde Amara Liggett lucra ca gestionar și ospătăriță, organizau colecte și dublau donațiile, adunând peste 5000$, ca să-l ajute pe Joe, care din punct de vedere financiar, nu era în măsură să plătească facturile medicale.

La mai puțin de un an după accident Joe a reînceput să se cațere. El știa că salvarea sa se datorează foarte mult curajului partenerului său. „Aș face orice pentru el", spune Joe acum.

Greg nu se îndoiește. „Când plecăm pe munte, trebuie să fim conștienți că un accident poate să se întâmple, explică el. Și că toată responsabilitatea cade pe umerii partenerului. De această dată a fost Joe care a alunecat și desigur a fost responsabilitatea mea să merg după ajutor. Data următoare s-ar putea să fie invers."

În apartamentul său din Anchorage, Joe Butler își reface forțele privind vârfurile munților Churgach. Greg și cu el deja pregătesc următoarea lor ascensiune în Alaska. Ei s-au decis pentru piscul Awesome Peak, un pisc semeț și grandios.

-sfârșit-

Sursa: Selection.ca, martie 2011

Trimis de TRAIAN FLOREA – Canada

>>> continuare din pagina 15

În finalul secţiunii alocate persoanelor vârstnice, legiuitorul nu uită să stabilească şi faptul că: „*persoana vârstnică care încheie acte juridice translative de proprietate, cu titlu oneros sau gratuit, în scopul întreţinerii şi îngrijirii personale, are dreptul la măsuri de protecţie acordate în condiţiile legii*.” Un exemplu în acest sens este şi situaţia când un bătrân merge la notar pentru a semna un contract de întreţinere cu o persoană (fie din familia sa fie din afara familiei sale), ocazie cu care va fi însoţit şi de un reprezentant al Direcţiei de asistenţă Socială de la domiciliu, tocmai pentru a se confirma discernământul persoanei vârstnice (de multe ori bătrânii reclamă înşelătoria spunând că nu au ştiut ce au semnat).

Şi iată ca am ajuns şi la finalul acestei prezentări. Înainte de încheiere, aş vrea să vă reamintesc că Legea 292 a intrat în vigoare la 20 decembrie 2011, moment la care s-au abrogat două acte normative care făceau referire la asistenţa socială dintr-un punct sau altul: Legea nr.47/2006 privind sistemul naţional de asistenţă socială şi OUG nr.118/1999 privind înfiinţarea şi utilizarea Fondului naţional de solidaritate. De la apariţia Legii 292, toate aspectele privitoare la asistenţa socială se regăsesc în conţinutul acesteia, chiar cu precizări mai multe şi mai ample, astfel că la ora actuală aceasta este legea de bază la care se face raportarea.

În final, nu ne rămâne decât să sperăm că Legea asistenţei sociale nr.292/2011 va fi foarte folosită (pentru că în conţinutul său este folositoare), dând curs drepturilor persoanelor dezavantajate.

-sfârşit-

...::: Anunţurile redacţiei :::... ...::: Anunţurile redacţiei :::... ...::: Anunţurile redacţiei :::...

INVITAŢIE – APEL

După cum ştiţi, revista o trimit deja de mulţi ani şi în format electronic, prin e-mail, mai exact zis: în format pdf. Primirea prin e-mail are mai multe avantaje (primirea mai devreme cu câteva zile, toată revista color, claritate a imaginilor, etc.) şi un dezavantaj (nu poate fi citită decât pe computer sau altceva asemănător). Părerea mea de rău constă în faptul că nu o primiţi mai mulţi dintre voi prin e-mail. Fac un apel la voi, cei ce aveţi computer, acces la internet, adresă de e-mail, trimiteţi-mi pe adresa mea de e-mail (aurelsda@yahoo.com) un scurt mesaj cu numele, adresa poştală şi adresa de e-mail, astfel încât să o puteţi primi şi pe e-mail, în format electronic, digital. În viitor, sunt şanse foarte mari ca revista să nu mai apară decât pentru puţine luni în format tipărit. Vă rog mult, trimiteţi adresa de e-mail.

Subliniez: toţi cei care îmi veţi da adresa de e-mail veţi primi revista şi în format tipărit (atâta timp cât mai sunt fonduri) şi în format electronic! Momentan 70 de persoane cu dizabilităţi o primesc în felul acesta. (O primesc în ambele formate, deoarece, în general, o dau şi altora s-o citească)

Însă dacă printre voi, cei care aveţi acces la internet, sunteţi şi persoane care o citiţi numai voi şi nu aveţi nevoie de ea şi în format tipărit, încercaţi să o primiţi numai în format electronic. Poate vi se pare o măsură măruntă, însă la fiecare 100 de reviste netipărite şi neexpediate, economia se poate ridica la multe milioane pe an:

- 100 reviste netipărite şi neexpediate – 1.580 lei / an (15.800.000 lei vechi / an);
- 200 reviste netipărite şi neexpediate – 3.160 lei / an (31.600.000 lei vechi / an);
- 300 reviste netipărite şi neexpediate – 4.740 lei / an (47.400.000 lei vechi / an);
- 400 reviste netipărite şi neexpediate – 6.320 lei / an (62.400.000 lei vechi / an);
- Etc.

Până acum 167 prieteni, înţelegând nevoia mare de a face economii, au renunţat la a o mai primi în format tipărit, primind-o doar în format electronic.

Vă mulţumesc din toată inima.

IMPORTANT!

Reînnoiesc rugămintea de a trimite adrese ale semenilor şi prietenilor noştri cu handicap locomotor care, ca şi noi, trec prin aceleaşi frustrări, dezamăgiri, descurajări şi lupte sufleteşti.

Este frumos să ne bucurăm împreună de această revistă, de informaţiile pe care le conţine, de aceste articole deosebite, scrise de oameni deosebiţi. Mergem înainte prin credinţă!

ATENŢIE!!!

Vă rog mult, nu mai trimiteţi anunţuri, felicitări sau orice altceva pe mess sau pe Facebook. Există riscul mare să nu le vedeţi publicate! Trimiteţi prin scrisori, sms, e-mail sau telefonic.

De asemenea, vă rog mult, trimiteţi copii ale poeziilor, deoarece nu le pot returna.

Cu tot respectul ţin să reamintesc tuturor cititorilor că, dat fiind termenul de trimitere a revistei la tipografie, scrisorile voastre trebuie să ajungă la mine în cursul lunii anterioare apariţiei revistei. Sfatul meu este să scrieţi din timp, deoarece este posibil ca în ultimele 2-3 zile ale lunii spaţiul la unele rubrici să fie deja ocupat!!!

Vă rog mult, pe toţi cei care scrieţi, puneţi-vă numele complet şi adresa la expeditor!

Mulţumesc mult pentru înţelegere!

Popescu Nicoleta – Bughea de Jos (Argeş)

În scrisorile tale se îmbină mereu optimismul și bucuria care ți le aduc credința, grădina, etc., cu decepția și durerea provocate de realitățile din societatea zilelor noastre. Iar poezia nu lipsește niciodată. Mulțumim!

Elena – Ploiești

Într-adevăr, de mult nu ați mai scris. M-aș bucura ca să primesc mai des scrisori de la d-voastră. Cât despre acea implicare cu acei copii deosebiți din Ploiești, țin să vă spun că persoana de care vorbiți este imobilizată în cărucior și nu locuiește în Ploiești. Așa că...

Albinaru Iosif

Te rog mult, nu mai îmi trimite poezii create de alții.

Mocanu Cătălin; Maggie Parrish; Iftimie Titel;

Chiar și un simplu „Mulțumesc" îmi aduce bucurie în inimă, așa că... un „Mulțumesc" cald și din toată inima vă zic și eu.

Doresc să corespondeze:

Bogdan

Bună! Mă numesc Bogdan, am 30 de ani, am un handicap gr. 2, doresc să cunosc o domnișoară cu vârsta cuprinsă ntre 22-31, pentru prietenie / căsătorie. ***0768-265889*** *(între orele 9-16). Nu răspund la număr privat.*

Marius

Bună, mă numesc Marius, am 32 de ani, sufăr de un handicap fizic. Aș vrea să cunosc o fată tot cu handicap să ne acceptăm reciproc! Mă puteți găsi pe mes: ***coroby_marius*** *sau la tel.* ***0727-338062*** *și* ***0760-347592***

Nicu

Mă numesc Nicu, sunt din jud. Vaslui, loc. Duda, com. Duda Epureni, am vârsta de 57 ani, înălțimea de 1.65 m, greutatea de 64 kg. Sunt adventist, fără copii, sunt văduv, fără obligații. Nu am handicap. Doresc să găsesc o femeie în vederea casatoriei. Pot fi contactat la tel. ***0767-668740***

Daniel & Paula

Bună! Suntem Daniel și Paula și am dori să corespondăm cu alții pe teme biblice pe adresa ***str. Albac, nr. 17, ap. 28, loc. Cluj Napoca, jud. Cluj, tel. 0742-341151.***

Frățilă Petre

Tânăr, 35 ani, 1,80 m, ochi căprui, am handicap psihic grad 2, port mustață, fumător, caut tânără cu hanicap, nu contează ce handicap are, care să mă accepte ca om și nu să mă judece după folclorul românesc legat de psihiatrie. Poate fi mai mică sau mai mare decât mine. Pot fi contactat la ***0729-049662***

Munteanu Ionel

Bună la toți cei singuri! Sunt un tânăr de 46 ani, 1,90 m, 90 kg, cu un suflet mare dar și cu un handicap de gradul 1. Doresc să cunosc o tânără de vârstă apropiată, tot cu un handicap, în care să dărâmăm acest zid al singurătății, care e mai rece decât gheața. ***Tel. 0752-088837, marcopolo655@yahoo.com***

Alexandrache Victor – Mărășești (Vrancea)

Suntem o familie de nevăzători şi dorim să corespondăm cu persoane din toată ţara. Cei care doresc să ne contacteze, ne pot suna la următoarele numere de telefon: ***0765-237976; 0727-370306; 0744-752246*** *şi fix* ***0237-260465***

Paul

Paul, 47 ani, 1,80 m, 80 kg, fără obligații, situație bună (casă), doresc căsătorie pentru veșnicie cu un suflet sensibil, consecvent, statornic, compatibil mie, ce e decisă a mă urma venind la mine, zonă urbană (Oltenia, Dolj) să conviețuim într-o armonie desăvârșită, bazată pe sinceritate, credință, seriozitate, dragoste și iubire. Dacă iubești pe Dumnezeu și vrei a ne susține prin credință, nu ezita să mă suni pentru a găsi fericirea împreună cu Isus. Te aștept grabnic: ***0766-819991, 0747-799153***

Viorel

Caut tânără adventistă pentru prietenie / căsătorie. Mă numesc Viorel Măciucă. Am 44 de ani și sunt din Prahova. Relaţii la tel. ***0732-607404*** *sau* ***0733-113288***

Marius

Mă numesc Iordache Ionel Marius, am 31 ani, sunt creştin penticostal şi aş vrea să-mi fac prieteni din toată ţara, să vorbim despre Cuvântul lui Dumnezu şi despre alte lucruri. Adresa mea: ***str. Crângului, nr. 274, sat Viişoara, com. Cobadin, jud. Constanţa, cod 907069, tel. 0734-750257***

Marcel - Arad

Mă numesc Marcel, sunt din Arad, religie penticostal, cu un handicap la picioare și vreau să comunic cu fete, chiar și cu văduve, pentru căsătorie. Să aibă între 30-40 ani. Prefer din biserica penticostală sau baptistă. Îmi plac călătoriile. ***0741-725845*** *sau* ***0756-628060***

Iordache Elena

Mă numesc Iordache Elena şi sunt din Bucureşti. Doresc să cunosc un băiat din Bucureşti. Băiatul să aibă probleme uşoare, să fie bun, să gătească, să fie cu capul pe umeri, să nu bea, să nu fumeze, să nu aibă vicii. Să aibă vârsta 35-44 ani. ***0721-118768***

Valeria Fencea

Mă numesc Valeria Fencea în vârstă de 45 de ani. Rog pe cei / cele ce doresc să corespondeze în numele prieteniei, să-mi scrie pe adresa: ***Centru de Îngrijire şi Asistenţă, pav. 2, cam. 18, loc. Ciutelec, jud. Bihor, cod 417583****. Rog seriozitate!*

Notă: Rog în mod serios ca mai înainte de a lua legătura cu cei care şi-au exprimat dorința de a coresponda, citiți cu atenție anunțul și sunați numai dacă intențiile voastre corespund conținutului anunțului.

Asociaţia "HandHope"
Burcea Aurel, str. Băltăreţu nr. 565,
loc. Peretu, jud. Teleorman, cod 147240,
Tel. 0247-327122; 0765-365533
e-mail: aurelsda@yahoo.com
C.I.F. 14877902
Cod IBAN: RO80RNCB0245036735870001
B.C.R. Alexandria

SPONSOR: AGI Construct
Construcţii civile şi industriale, tâmplărie lemn, aluminiu, PVC, etc. Tel. 0744-530900 şi 0238-717195

SPONSOR: ***A.S.I. ROMANIA***
CONTACT: Str. Mureşului, nr. 1, loc. Nazna, jud. Mureş, cod 547526 tel. 0265-320548; www.asiromania.ro

Tipărit la: Tipografia Î.F. Gîgîlice - tel. fix 0247-313041; mob. 0748-137997

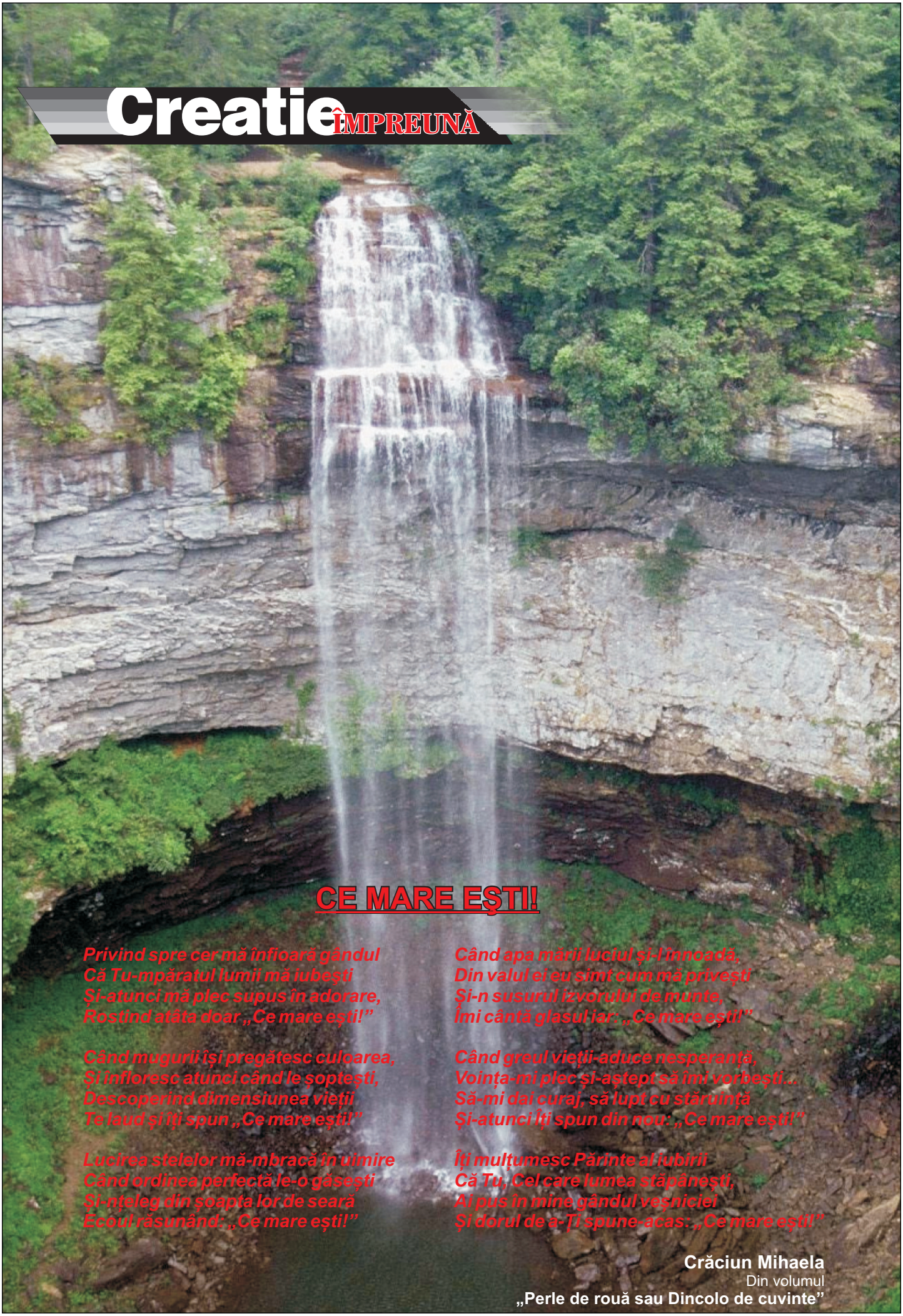

CE MARE EȘTI!

Privind spre cer mă înfioară gândul
Că Tu-mpăratul lumii mă iubești
Și-atunci mă plec supus în adorare,
Rostind atâta doar „Ce mare ești!”

Când mugurii își pregătesc culoarea,
Și înfloresc atunci când le șoptești,
Descoperind dimensiunea vieții
Te laud și îți spun „Ce mare ești!”

Lucirea stelelor mă-mbracă în uimire
Când ordinea perfectă le-o găsești
Și-nțeleg din șoapta lor de seară
Ecoul răsunând: „Ce mare ești!”

Când apa mării luciul și-l înnoadă,
Din valul ei eu simt cum mă privești
Și-n susurul izvorului de munte,
Îmi cântă glasul iar: „Ce mare ești!”

Când greul vieții-aduce nesperanță,
Voința-mi plec și-aștept să îmi vorbești...
Să-mi dai curaj, să lupt cu stăruință
Și-atunci Îți spun din nou: „Ce mare ești!”

Îți mulțumesc Părinte al iubirii
Că Tu, Cel care lumea stăpânești,
Ai pus în mine gândul veșniciei
Și dorul de a-Ți spune-acas: „Ce mare ești!”

Crăciun Mihaela
Din volumul
„Perle de rouă sau Dincolo de cuvinte”

CMYK